

Gazaplatsen

Under tisdagsmorgonen den 14:e maj samlades studenter från Göteborgs universitet och Chalmers tekniska högskola utanför Göteborgs universitets huvudbyggnad vid Vasaplatsen som en del av en landsomfattande rörelse av studentlägerprotester i solidaritet med Palestina. En plats som efter lägerprotesterna snarare kommit att bli känd som *Gazaplatsen*. Gemensamt för den landsomfattande rörelsen är kravet på svenska universitet att officiellt fördöma Israel och vidta omedelbara åtgärder som svar på det folk mord

som Israel och dess allierade utsätter palestinier för. Kraven innefattar vapenvila i Gaza och de ockuperade områdena, liksom att universitetet är transparenta med sina finansiella, utbildningsmässiga och andra samarbeten i Israel och med israeliska universitet – och upphäver dessa omedelbart. Den öronbedövande tystanden från universitetet sedan den 7:e oktober, för att inte säga sedan 1948, utmanas genom studenternas mobilisering, solidarisering och synliggörande av universitetens inbäddning i den israeliska krigs-ekonomi.¹

Studentrörelsen har även centrerat vikten av omsorgspolitik, det som på engelska beskrivs som en politics of care, där de lyfter omsorg inte bara som ett känslomässigt tillstånd och ett moraliskt och politiskt imperativ, utan också som en potentiellt transformativ handling med rötter i abolitionism. Där forskning med rätta har förhållit sig kritisk till det förnyade intresset för omsorg, särskilt dess koppling till nyliberal avpolitisering

och individualisering, centrerar rörelserna den radikala och antirasistiska traditionen av omsorg inom aktivistiska och revolutionära rörelser. I denna fotoessä zoomar jag in på de gemensamma omsorgspraktikerna, det vardagliga som ofta förbises i de mer spektakulära praktiker som ofta fångas upp i den mediala rapporteringen – och menar att även dessa handlingar måste placeras inom rörelsens politiska rum.

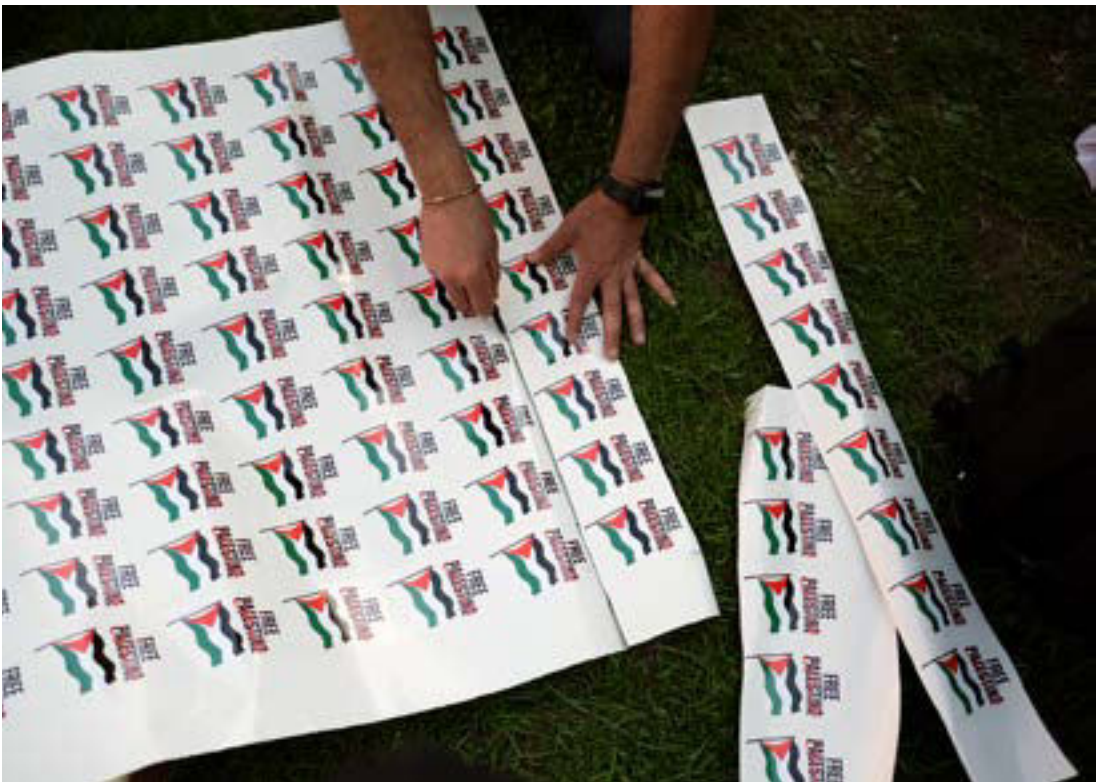
Under de tre veckor studenterna har ockuperat Gazaplatsen har ett flertal teach-in organiserats, Studenterna har haft tre förhandlingar med rektorn Malin Broberg om deras krav på universitetet - möten som tagit plats i den byggnad framför vilka de gör sin närvaro påmind varje dag. Här

öppnar de upp det urbana rummet för fler att engagera sig, för nyfikna att lära sig mer om ockupationen av Palestina, för universitetsanställda att stötta rörelsen, bland annat genom att undervisa, handleda och arbeta från campet.

Mattfältet – en symbol för hur studentrörelserna inte bara engagerar studenter, utan det omgivande samhället. Här finns bidrag från restauranger,

grannar, organisationer liksom organiserade och icke-organiserade propalestiniska röster.

*The Palestinian cause is not a cause for Palestinians only,
but a cause for every revolutionary, wherever he is, as a cause of
the exploited and oppressed masses in our era*

– Ghassan Kanafi.

Studenterna kamp måste förstås som en bredare kamp för universitetets autonomi och akademisk frihet i en allt mer repressiv och auktoritär tid. Även om Gaza är i fokus för rörelsen pekar de på bredare attacker mot högre utbildning, inte minst sett kring hur Tidöregeringen allt mer söker detaljstyra universitetet. Rörelsen synliggör även hur regeringen och universitetet aktiverar polisen som en våldsapparat även på campus –

inte minst genom hur polisen våldsamt bröt upp studenternas tältläger i Lund liksom vid KTH i Stockholm. På så sätt enar både Palestinafrågan och studentrörelserna skärningspunkten mellan ockupationsmakt, repressiv politik och statligt sanktionerat våld som binder samman Palestina med Sverige, regeringen och universitetet med Israels krigsapparat och solidaritetsrörelsen globalt.

Noter.

¹Se exempelvis boken "Towers of Ivory and Steel: How Israeli Universities Deny Palestinian Freedom" av Maya Wind liksom Håkan Thörn och Catharina Thörns debattartikel "Akademisk bojkott mot Israel är ett stöd för den fria forskningen" publicerad i Dagens Nyheter den 24 maj, 2024.